

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 460845 24 P
Tuzla, 05.06.2025. godine**

Općinski sud u Tuzli, sudija Miroslav Đulabić, u pravnoj stvari tužitelja M. M., sin H., iz T., ulica, kojeg zastupa punomoćnik Drago Reljić, advokat iz Tuzle, protiv tužene Z. O., kći A., iz T., ulica, koju zastupa punomoćnik Omar Malohodžić, advokat iz Tuzle, radi utvrđenja ništavosti ugovora o poklonu i utvrđivanja bračne stečevine, vrijednost spora 31.000,00 KM, nakon zaključene glavne rasprave dana 03.02.2025. godine u prisustvu tužitelja lično i njegovog punomoćnika, te punomoćnika tuženog, dana 05.06.2025. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

I. Odbacuje se tužbeni zahtjev kojim je traženo da se utvrdi da bračnu stečevinu tužitelja i tužene čini trosoban stan, koji se nalazi u stambeno-poslovnoj zgradi, a koji se sastoji od tri sobe, kuhinje, trpezarije, ostave, predsoblja, degažmana, kupatila, WC-a i dvije lođe, ukupne površine od 96,99 m², a koji je upisan kod Općinskog suda u Tuzli, u zgradi izgrađenoj na parceli označenoj kao k.č. broj ..., upisan kao etažna svojina u Zk. ul. broj, sa idealnim suvlasničkim dijelovima od po ½ tužitelja i tužene.

II. Odbija se tužbeni zahtjev kojim je traženo da se utvrdi da je ništav i da ne proizvodi pravne posljedice Ugovor o poklonu, notarski obrađen i ovjeren od strane notara S. S. iz Tuzle, pod brojem OPU-IP:1167/11 od 06.12.2011. godine, a kojim je tužitelj dio stana na kojem je bio upisan sa idealnim dijelom od 1/2, kao bračni partner, poklonio tuženoj Z. O., ranije udatoj M., kćeri A. iz T., kao bračnom partneru, pa se dosljedno tome svi upisi u Zemljišnim knjigama izvršeni na temelju navedenog Ugovora o poklonu imaju brisati i uspostaviti stanje upisa, koje je bilo prije upisa po osnovu navedenog Ugovora o poklonu, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

III. Obavezuje se tužitelj da tuženoj nadoknadi troškove parničnog postupka, u iznosu od 3.390,00 KM, a u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

IV. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za nadoknadu troškova postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je putem punomoćnika dana 29.02.2024. godine podnio tužbu ovom sudu protiv tužene, a radi utvrđenja ništavosti ugovora o poklonu i utvrđivanja bračne stečevine. U činjeničnim navodima tužbe se navodi da su tužitelj i tužena zaključili brak 18.11.1989. godine i da je bračna zajednica faktički prekinuta u mjesecu oktobru 2018. godine, kao i da je brak između praničnih stranaka razveden. Tokom trajanja bračne zajednice, parnične stranke su pored druge imovine, radom stekli trosoban stan, koji se nalazi u stambeno-poslovnoj zgradi a koji se sastoji od 3 sobe, kuhinje, trepezarije, ostave, predsoblja, degažmana, kupatila i WC, dvije lođe, ukupne površine 96,99 m². Navedena nekretnina je upisana ranije kod Općinskog suda u Tuzli u zgradi izgrađenoj na parceli kč. Broj, upisano kao etažna svojina u zk.ul. broj, na kojem su bili upisane parnične stranke sa idealnim suvlasničkim dijelovima od po 1/2, a radilo se o bračnoj stečevini bez obzira na stanje upisa. Nadalje, tokom trajanja bračne zajednice tužitelj je sa tuženom zaključio Ugovor o poklonu, notarski obrađen i ovjeren od strane notara S. S., broj: OPU-IP: 1167/11 od 06.12.2011. godine (U daljem tekstu: Ugovor o poklonu), kojim je navedeni dio stana

u kojem je tužitelj bio upisan sa idealnim dijelom od 1/2, poklonio tuženoj, koja se na temelju Ugovora o poklonu upisala, kao vlasnik i posjednik navedenog stana sa dijelom od 1/1. Dalje u tužbi, tužitelj se poziva na odredbe člana 252, 252, 254, 255 i 258 Porodičnog zakona F BiH, te je navedeni Ugovor o poklonu u suprotnosti sa naprijed navedenim zakonskim odredbama, a na kojim odredbama tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev, kao i na osnovu odredbi člana 103. ZOO-a. Tužbom je traženo da sud donese presudu kojom se utvrđuje da bračnu stečevinu tužiteljice i tuženog čini naprijed navedeni stan, kao i da se utvrdi da je ništav i da ne proizvodi pravne posljedice Ugovor o poklonu, notarski obrađen i ovjeren od strane notara S.S., broj: OPU-IP: 1167/11 od 06.12.2011. godine.

Tužena je putem punomoćnika dana 26.03.2024. godine, sudu dostavila odgovor na tužbu. U činjeničnim navodima odgovora na tužbu se navodi da su parnične stranke već vodile parnični postupak radi utvrđenja bračne stečevine, a koji je rezultirao odbijajućim stavom presude Općinskog suda u Tuzli, broj 32 0 P 346985 18 P od 29.11.2019. godine, u pogledu predmetnog stana kao bračne stečevine. Navedena presuda je pravosnažna, jer je presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 P 346985 20 Gž od 09.12.2022. godine i u spornom stavu prvostepena presuda potvrđena, te je presudom Vrhovnog suda FBiH broj 32 0 P 346985 23 Rev od 10.10.2023. godine, revizija tužitelja odbijena, a zbog čega je predloženo da sud odbaci tužbeni zahtjev u cijelosti. Ukoliko sud ne odbaci tužbeni zahtjev, predloženo je da se isti odbije kao neosnovan, uz obrazlaganje odluke Vrhovnog suda FBiH, a u kojoj je navedeno da zaključeni Ugovor o poklonu, nije protivan Ustavu BiH, prinudnim propisima, niti moralu društva, a niti je suprotan odredbama Porodičnog zakona. Nadalje, tužena ističe da niti jednom odredbom pozitivnog zakonodavstva u BiH nije zabranjeno bračnim partnerima da zaključuju Ugovor o poklonu niti je takav ugovor protivan prinudnim propisima, dok posljedice zaključena ugovora o poklonu nekretnina imaju prenos (su)vlastništva nad istim.

Tokom postupka tužitelj i tužena su u cijelosti ostali kod navoda istaknutih u tužbi, odnosno u odgovoru na tužbu.

U završnom izlaganju sudu punomoćnik tužitelja je naveo da smatra da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti, i da pravni posao - ugovor o prometu nekretnina broj OPU-IP 1167/11 od 06.12.2011. godine ne može biti valjan pravni osnov za prenos $\frac{1}{2}$ stana na tuženu, izvršen u trenutku dok su bili u braku i nesporno predstavlja bračnu stečevinu. Tužitelj se dalje poziva na odredbe člana 258. Porodičnog zakona, navodeći da li je na temelju zaključenog Ugovora o poklonu imovina stečena brakom mogla promijeniti status, iz bračne stečevine u posebnu imovinu jednog od bračnih partnera. Tužitelj u završnom izlaganju sudu dalje obrazlaže iskaz tužitelja, koji je saslušan u svojstvu parnične stranke. Ponovljeni su navodi da se u konkretnom slučaju ne može raditi o presuđenoj stvari, a zbog drugih činjenica, a i samog tužbenog zahtjeva koji nije identičan zahtjevu iz prethodnog postupka. U konačnici je predloženo da sud udovolji u cijelosti tužbenom zahtjevu, te da obaveže tuženog da tužitelju nadoknadi troškove postupka.

U završnom izlaganju sudu punomoćnik tuženog je naveo da je stav I. tužbenog zahtjeva apsolutno identičan ranije postavljeno tužbenom zahtjevu, odnosno da je predmetni stan kojeg je tužiteljica stekla valjanim pravnim poslom, stekla isključivo pravo vlasništvo i isti postaje njena posebna imovina u odnosu na koju ne predstoji primjena pravila o sticanju zajedničke bračne stečevine. U pogledu stava II. tužbenog zahtjeva navedeno je da tužitelj tokom postupka nije dokazao zašto bi predmetni ugovor bio ništav, a u svakom slučaju, ništavosti predmetnog ugovora nema, jer je tužitelj raspolagao sa svojom bračnom stečevinom, u skladu sa pozitivnim propisima. Nadalje, tuženi navodi da je članom 3. stav 3. Ugovora o poklonu propisano da tužitelj na poklonjenom dijelu predmetnih nekretnina ne želi zadržati nikakva prava. Predloženo je da sud odbaci tužbu odnosno tužbeni zahtjev u cjelosti, odnosno u suprotnom eventualno odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan, i obaveže tužitelja da tuženom naknadi troškove postupka.

Tokom dokaznog postupka provedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: Presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 346985 18 P od 29.11.2019. godine, Presuda Kantonalnog suda u Tuzli 32 0 P 346985 20 Gž od 09.12.2022. godine, Presuda Vrhovnog suda F BiH 32 0 P 346985 23 Rev od 10.10.2023. godine, Ugovor o poklonu broj OPU-Ip-1167/11 od 06.12.2011. godine, te saslušanje tužitelja u svojstvu parnične stranke.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svih dokaza pojedinačno te u vezi sa ostalim izvedenim dokazima, a u skladu sa članom 8. Zakona o parničnom postupku ("Sl. novine FBiH" br. 53/03, 73/03, 19/06 i 98/15; u daljem tekstu ZPP), sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Među parničnim strankama je nesporno da je tužitelj tužiteljici dok su bili u braku, a na osnovu Ugovora o poklonu poklonio svoj dio od ½ stana koji je predmet tužbenog zahtjeva, a na osnovu kojeg ugovora se tužiteljica upisala kao vlasnik sa dijelom od 1/1, a što je sud utvrdio uvidom u Zk. ul. broj 12074 KO Tuzla II.

Među parničnim strankama je sporno da li predmetni stan čini bračnu stečevinu parničnih stranaka, odnosno da li predmetni stan čini posebnu imovinu tužene, kao i da li je naprijed navedeni ugovor o poklonu ništav.

Iz pravosnažne presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 346985 18 P od 29.11.2019. godine, utvrđeno je da je stavom VI izreke navedene presude u cjelosti odbijen kao neosnovan protivtužbeni zahtjev tužitelja M. M. kojim je traženo da se utvrdi da bračnu stečevinu između njega i tužene Z. O., ranije M. čini stan broj ..., a koji se sastoji od 3 sobe, kuhinje, trepezarije, ostave, predsoblja, degažmana, kupatila i WC, dvije lođe, ukupne površine 96,99 m², koji je upisan kod Općinskog suda u Tuzli, u zgradi izgrađenoj na parceli označenoj kao k.č. broj, upisan kao etažna svojina u Zk. ul. broj, a koji stan je predmet i ovog postupka.

Nadalje, iz presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 P 346985 20 Gž od 09.12.2022. godine, sud je utvrdio da je presuda Općinskog suda broj 32 0 P 346985 18 P od 29.11.2019. godine, između ostalog u stavu VI izreke presude, a koja se odnosi na predmetni stan potvrđena. Između ostalog, u navedenoj odluci se navodi da je pravilan izneseni stav prvostepenog suda da predmetni stan predstavlja posebnu imovinu tužene Z. O., ranije M., jer je tužitelj svojim suvlasničkim dijelom od ½ na predmetnom stanu, putem Ugovora o poklonu, kao jednostranim dobročinitim pravnim poslom raspolagao u korist tužene kao poklonoprimca, bez zadržavanja eventualno drugih prava na predmetnom stanu, a kako je to i navedeno u članu. 3. Ugovora o poklonu, uz datu saglasnost tužitelja da se tužena upiše kao isključivi vlasnik predmetnog stana.

Povodom navedenih odluka, tužitelj je izjavio reviziju, a koja je odbijena presudom Vrhovnog suda F BiH broj 32 0 P 346985 23 Rev od 10.10.2023. godine, a u kojoj je između ostalog iznesen stav da predmetni stan čini posebnu imovinu tužene, a shodno odredbi čl. 254. st. 2 Porodičnog zakona. Po ocjeni revizijskog suda nižestepeni sudovi su izveli pravilan zaključak o statusu predmetnog stana, a koje je tužena stekla valjanim pravnim poslom – Ugovorom o poklonu, čime je stekla isključivo pravo vlasništva, te na koji način je predmetni stan postao njena posebna imovina, a u odnosu na koju ne predstoji primjena pravila o sticanju zajedničke bračne stečevine.

Uvidom u Ugovor o poklonu nekretnina utvrđeno je da je isti zaključen dana 06.12.2011. godine između tužitelja, kao poklonodavca i tužene, poklonoprimca. U trenutku zaključenja navedenog ugovora, ugovorne strane su bili braćni partneri. Predmet ugovora je cijeli tužiteljev-poklonodavčev dio od ½ nekretnina stana koji je predmet tužbenog zahtjeva, te je tužitelj tuženoj, kao svom bračnom partneru poklonio nekretnine koje su predmet ugovora, a tužena je kao poklonoprimac prihvatila gore navedeni poklon sa zahvalnošću. Članom 3. predmetnog ugovora

je između ostalog propisano da tužitelj, kao poklonodavac, izričito izjavljuje da na poklonjenom dijelu predmetnih nekretnina ne želi zadržati nikakva prava. Članom 4. je propisano da poklonodavac pristaje i zahtjeva da vlasništvo, posjed kao i sva druga prava na poklonjenim nekretninama, odmah po potpisivanju ugovora pređu na ime poklonoprimalca, a bez njegovog daljeg znanja i pitanja sa dijelom od ½, te nakon provođenja ugovora, u zemljišnim knjigama poklonoprimalac će biti upisan kao vlasnik predmetnog stana sa dijelom od 1/1.

Sud je u cijelosti poklonio vjeru naprijed navedenim materijalnim dokazima, jer se radi o dokazima čija sadržina među strankama nije sporna, a i sami dokazi predstavljaju javne isprave, a tokom postupka nije osporavana njihova sadržina.

Iz iskaza tužitelja proizilazi da je zaključio Ugovor o poklonu, kojim je njegova polovina predmetnog stana prešla na tuženu. To je bilo pod okolnostima, jer je to tužena insistirala, jer je on imao firmu, a ovo iz razloga kako ne bi došlo do greške u poslovanju firme, odnosno kako ne bi došlo do toga da se predmetni stan plijeni prinudnim putem. Tuženoj je naveo da je zalog firme određen na iznos od 2.000,00 KM, te da se samo može plijeniti do tog iznosa, te da je shodno tome njen strah neopravdan. Nakon toga otišao je kod notara S. S. iz Tuzle, a kako bi se raspitao da li bi na svoju suprugu –tuženu mogao prenijeti svoju polovinu stana fiktivno, a na što mu je on rekao da se to može učiniti putem Ugovora o poklonu, te da se status bračne stečevine neće mijenjati, a nakon toga je i zaključen ugovor o poklonu. Poznato mu je da je tužena 2018. godine, sa navedenim Ugovorom o poklonu otišla kod notara A. K., a koja joj je saopštila da je navedeni ugovor fiktivan, te da za prijenos imovine, odnosno vlasništva je potreban bračni ugovor, a zbog čega je tužena od njega insistirala da potpiše bračni ugovor, a što je on odbijao učiniti. Nakon toga, tužena mu je saopštila da će se razvesti u slučaju ne potpisivanja bračnog ugovora, a što je i učinjeno. Prilikom zaključivanja ugovora o poklonu, notar im je rekao da to nije dioba imovine, nego se samo ½ stana prenosi na drugog supružnika, te se ne mijenja status bračne stečevine. Navedenim Ugovorom o poklonu, niti jednom odredbom nije propisano da predmetni stan predstavlja njenu posebnu imovinu, a notar im je ponovio da se to čini bračnim ugovorom. Kako nije pristao da potpiše bračni ugovor, a koji je njemu od nje nuđeno da predmetni stan bude njena posebna imovina, on je u razgovoru sa notarom naveo da se u slučaju razvoda dijeli njihova kompletna imovina na pola. Naveo je i to da je faktička bračna zajednica sa tuženom prestala u drugoj polovini 2018. godine, te je naveo da su u toku trajanja braka stekao poslovni prostor na S., stan na S., zemljište i nedovršenu kuću u Š.s., poslovni prostor kod ..., te su neke od navedenih nekretnina i prometovane.

Sud je poklonio vjeru iskazu tužitelja u dijelu gdje navodi da je zaključio Ugovor o poklonu sa tuženom, no međutim ostatak njegovog iskaza sud nije mogao prihvatiti, a iz razloga jer je u suprotnosti provedenom materijalnom dokumentacijom.

Odredbom člana 67. stav 1. tačka 4. ZPP-a je propisano da nakon prethodnog ispitivanja tužbe sud donosi rješenje kojim se tužba odbacuje ako utvrdi da je stvar pravomoćno presuđena.

Imajući u vidu naprijed navedenu zakonsku odredbu, kao i odluke Općinskog suda u Tuzli, Kantonalnog suda u Tuzli i Vrhovnog suda FBiH, a iz kojih je nesporno utvrđeno da predmetni stan čini posebnu imovinu tužene, to sud zaključuje da se radi o pravosnažno presuđenoj stvari, u odnosu na stav I tužbenog zahtjeva, a zbog čega je tužbu u tome dijelu valjalo i odbaciti, te je shodno tome donesena odluka kao u stavu I izreke presude.

U odnosu na stav II izreke presude, sud je našao da je taj dio tužbenog zahtjeva neosnovan, a iz sljedećih razloga:

Naime, članom 103. stav 1. ZOO-a je propisano da Ugovor, koji je protivan Ustavu, prinudnim propisima, te moralu društva ništavan je ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu

sankciju ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, dok tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na činjenici da je Ugovor o poklonu suprotan odredbama članova 251, 252, 254. stav 2, 255 i 258. PZ-a.

Naime, u prethodnim napomenama Ugovora o poklonu je između ostalog navedeno da se Ugovor može raskinuti sporazumno ili u sudskom postuku, kao i da je notar ustanovio da su ugovorne strane sposobne i ovlaštene za preduzimanje i zaključivanje pravnog posla, kao i da se uvjerio u njihovu i ozbiljnu volju za zaključenje Ugovora, dok je članom 3. propisano da tužitelj, kao poklonodavac, izričito izjavljuje da na poklonjenom dijelu predmetnih nekretnina ne želi zadržati nikakva prava.

Imajući u vidu naprijed navedeno, neosnovani su navodi tužitelja kojim istrajava da je Ugovor o poklonu zaključen samo fiktivno, jer u Ugovoru je izražena stvarna volja tužitelja. Navedene okolnosti koje tužitelj pominje u svome iskazu, bi eventualno mogle voditi rušljivosti Ugovora o poklonu, a nikako ne ništavosti. Međutim, tužitelj tokom postupka nije dokazao da na njegovoj strani postoji eventualna zabluda o pobudi (član 61. i 62. ZOO) koja bi uzrokovala rušljivost predmetnog ugovora o poklonu, no međutim da je ista i postojala tužitelj je prekludiran u pravu da traži tužbom poništenje rušljivog ugovora u smislu odredbe člana 117. stav 2. ZOO, jer je predmetni ugovor zaključen 06.12.2011. godine, a tužba je podnesena 29.02.2024. godine, što znači da je protekao rok od 3 godine u kojem je postojala mogućnost da legitimisano lice tužbom traži poništenje istog.

Nadalje, ne mogu se prihvatiti navodi tužitelja, da zaključeni Ugovor o poklonu nema status bračnog ugovora, te da se shodno tome, imovinski odnosi bračnih partnera mogu drugačije urediti, a ovo iz razloga, jer je u presudi Vrhovnog suda F BiH broj 32 0 P 346985 23 Rev od 10.10.2023. godine jasno navedeno da je tužena „...valjanim pravnim poslom – Ugovorom o poklonu- stekla isključivo pravo vlasništva, čime ovaj postaje njena posebna imovina, u odnosu na koju ne predstoji primjena o pravila o sticanju zajedničke bračne stečevine...“.

Shodno tome, sud je našao da je Ugovor o poklonu, u trenutku njegovog zaključenja ispunjavao sve uslove, koji su propisani pozitivnim pravnim propisima, odnosno da je u trenutku zaključivanja Ugovora o poklonu predmetnog stana, isti činio bračnu stečevinu, odnosno ugovorne strane su bili suvlasnici stana, te je tužitelj, kao poklonodavac ustupio besplatno na raspolaganje, odnosno u vlasništvo drugom ugovaraču, tuženoj, svoj dio suvlasničkog dijela stana od ½, gdje je i naveo da ne želi na poklonjenom dijelu nekretnina zadržati nikakva prava.

Polazeći od svega navedenog proizilazi da je Ugovor o poklonu kao i prenos suvlasništva izvršen u skladu sa zakonskim propisima, pa su stoga neprihvatljivi navodi tužitelja da je ugovor ništav, a iz razloga jer je suprotan odredbama Porodičnog zakona

Takođe, shodno raspravnom načelu teret iznošenja činjenica i predlaganje dokaza isključivo je za strankama, pa je tako na tužitelju bio teret iznošenja činjenica iz kojih bi proizilazila osnovanost njegovog zahtjeva usmjerenog na utvrđenje ništavosti ugovora. Međutim polazeći od sadržine iznesenih činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj zasnovao tužbeni zahtjev slijedi da tužitelj nije iznio činjenice koje bi ukazivale da je sporni ugovor protivan prinudnim propisima ili moralu društva u smislu člana 103. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, a zbog čega je donesena odluka kao u stavu II izreke presude.

Ostale navode stranaka sud je cijenio, ali posebno nije obrazlagao, jer nisu od posebnog uticaja za drugačiju odluku suda.

Odluku o troškovima parničnog postupka sud je donio na osnovu odredbe člana 383., 386. stav 1., 387. i 396. ZPP, člana 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene

novine F BiH“, broj 22/04 i 24/04, u nastavku: Tarifa) i shodno odredbama Zakona o sudskim taksama („Službene novine Tuzlanskog kantona“, br. 5/09, 4/10 i 9/12).

Shodno određenom zahtjevu za naknadnu troškova, tuženom pripadaju troškovi nagrade advokatu za sastav odgovora na tužbu po kvalifikovanom punomoćniku, zastupanje na pripremnom ročištu od 09.10.2024. godine, te zastupanja na današnjoj glavnoj raspravi u iznosima od po 1.080,00 KM i sudske takse na odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 KM, a što ukupno iznosi 3.390,00 KM.

Kako je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka a koji se sastoji od sastavljanja tužbe, zastupanje na pripremnom ročištu i zastupanja na ročištu za glavnu raspravu u iznosima od po 1.080,00 KM (a koje iznose je potrebno uvećati za iznos od PDV-a od 17%), te sudske takse na tužbu i presudu u iznosima od po 300,00 KM, a što ukupno iznosi 4.390,80 KM, a zbog čega je donesena odluka kao u stavu IV izreke presude.

S U D I J A
Đulabić Miroslav

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 30 dana od dana donošenja presude Kantonalnom sudu Tuzla, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke.